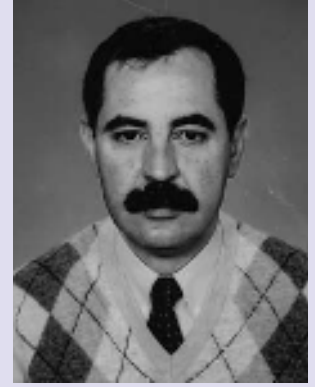

Ahmet FİNCANCI (1950-)

Takvim yaprakları 06.01.2007 tarihini gösteriyor. Mükemmel bir insan yaşam boyutunu değiştiriyor. Bir deyiş vardır; "Sen doğarken herkes gülüyor ama sen ağlıyordun, öyle bir hayat sür ki öldüğünde sen gülümse, gülenler ağlasın." Böyle bir hayatı vardı Ahmet Fincancı'nın.

1950 yılında Ankara'da dünyaya merhaba demiş. Babasının görevi nedeniyle yaşamını Eskişehir'de ikame ettirmişti. 1976 yılında D.M.M. Akademisi'nden mezun oldu. Aynı yıl evlendi. Bir yıl sonra biricik kızı Ayşe'si dünyaya geldi.1992 yılında Arçelik A.Ş'den emekli oldu. Arçelik Yetkili Servisi işine başladı. 1997 yılında iş hayatını bitirdi. Sonraki yıllarda Mercan Kauçuk Sanayi'nde kısa süreli görevde bulundu.

Ben böyle bir insan ile evlenmiş olmayı hayattaki tek şansım olarak görüyorum. Her zaman sevgi dolu sıcacık bir insandı. Verdiği sözleri mutlaka tutar, dostları için tüm varlığını ortaya koyardı. Dost ve sevgi kavramı onda eksiksizdi. Biricik kızı Ayşe onun tüm dünyasıydı. İnsanlara evlat nasıl sevilir çok güzel göstermişti. İnsanların özel günlerini asla unutmazdı. Çünkü insanları seviyor ve değer veriyordu. Yaşamı

boyunca hep titiz yaşadı, sevgi yönünden, temizlik yönünden. Konuşacağı zaman önce düşünür sonra söylerdi. Kırıldığı zaman insanlara çok ince esprilerle cevap verir asla insanları üzmezdi. Dostlarının onunla mutlaka hatırlayacakları çok güzel anıları vardır. Çevresinde daima iz bıraktı. Yoksullara yardım etmek vazgeçemediği bir alışkanlığı idi. Aşırı derecede doğa tutkunuydu. Çok güzel bir sesi vardı. Tanıyanların hatırlayacağı onunla özdeşmiş özel şarkıları vardı. O kadar içten, o kadar da güzel söylerdi. Tam bir gönül adamıydı. "Haydar Haydar", Cemalim, Gülünce Gözlerinin İçi Gülüyor gibi."

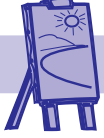
Benim onun için söyleyeceklerime sayfalar yetmez, kalemim dayanmaz. Onunla dolu dolu 30 yılımı paylaştım. Ama o hala benim yüreğimde, yanımda....Biliyorum sizin yanınızda.....

Sevgili Ahmet'im ruhun şad, mekanın cennet olsun. Biliyorum çok güzel bir yerdesin, rahat uyu canım.

Odanızın bu samimi yaklaşımına kendim, kızım Ayşe ve ailesi adına çok teşekkür ediyorum.

Eşi Canan FİNCANCI

Kentler- Şairler- Şiirler Ve Şiir'de Eskişehir...

sanat

Kentlerin şairi olduğu gibi, şairlerin de kentleri vardır. Kentler, hele bir de çınar olarak sırtını o basitçe 'geçmiş' dediğimiz tarihe yaslamışsa, mutlaka bir şairin dizelerine 'uğramış' olmalı.

İstanbul, o 'çınar' kentlerden biri olarak, belki de en fazla şiire konu olmuşların başında gelir. Denizi, köprüleri, Galata kulesi, Kız kulesi, camileri, sarayları, surlarıyla, geçmişten bize bakar da, biz de ona bakıp geçmişe 'yolculuğa' çıkarız. Nazım Hikmet'in ve Attila İlhan'ın şiirlerinde İstanbul'u koklarız hep.

Nazım'ın yedi tepeli şehri, bırakılıp gidilmiş bir sevgilinin ardından yakılan ağıda dönüşür:

"...

**Yedi tepeli şehrimde
bıraktım gonca gülümü.**

**Ne ölümden korkmak ayıp,
ne de düşünmek ölümü."**

Attila İlhan da, bir şiirinde İstanbul'la olan didişmesini şöyle aktarır:

**"ulan yine sen kazandın İstanbul
sen kazandın ben yenildim
kulaklarımdan kan fışkırcaya kadar yine
emrindeyim."**

*

Siz, bu yazıda Eskişehir'i aramadan ben perdeyi 'aralayayım' artık.

Eskişehir de, demiryoluyla, Porsuk çayıyla, Eskişehirspor'uyla şairlerin dizelerine konuk olur. Eskişehir'in şiirlerde olmadığını düşünüp duranlar için, üç şairden örnekler sunacağım.

Şiirimizin ustası Cemal Süreya'dan başlayacağım işe. İlk memuriyet yeri olan Eskişehir'de 'efkârını' dizelere döken Cemal Süreya'nın "Eskişehir Şiiri"nden bir alıntı yapalım:

**"Porsuk nehrinin geçtiği kadınlar
Hepsine yüzer kere rastladım en azdan
Hepsi de bir şarkı edinmiş kendine
Umutsuz sevdalara tutulmak onlarda
Bütünsüz uykulara yatmak onlarda
Verdimi adama her şeylerini verirler
Ben gördüm ne gördümse kadınlarda
Porsuk nehrinin geçtiği"**

Rahmi EMEÇ

*

Şair Sennur Sezer de, çocukluğunu geçirdiği Eskişehir'e uzanır "Annem ve Kuşlar" şiirinde. Yıllar öncesinde kalan 'annesini ve kuşları' anımsar:

**"Hiç düşünmemişiz annemin
Resmini kuşlarla çekmeyi
Kedileriyle de çekmedik ya
Resimsiz kaldı saksıları çiçekleri
Annem de erkenden gitti"**

*

**O yıl çok soğuktu
1946- 47 Eskişehir
Savaş bitmiş miydi
Kardeşim olacaktı biliyordum
Annem zayıftı dal gibi
Ben öksürüyordum"**

*

Haydar Ergülen de, Eskişehir'in demiryolları olmadan varolamayacağını bilenlerdendir. İstanbul'dan başlayan yolculukta, Ankara'ya uzanırken Eskişehir'den geçilir hep. Ergülen, "Haydarpaşa- Eskişehir- Ankara" şiirinde, şu dizeleri armağan eder bize:

**"Eskiden tren geçirdi de şiirlerinizden
yetişmeye çalışırdım nefes nefese
Haydarpaşa- Eskişehir- Ankara
Gittim geldim düz coğrafya
Bozkıra sayılsın mırıldandığım şeyler"**

Haydar Ergülen, Eskişehirli bir şair olarak, kentin sembolü olan Eskişehirspor'u da unutmaz. Şiirinin bir başka bölümünde şunları yazar:

**"Yine çarpıştırsak kelimeleri
aşk yenildi hayal kimle beraber
aşk gibi düşüyor kümeleri de
şu benim efsanem eski es ki
Eskişehirspor es be birader!
Ben ondan öğrendim düşe kalka
Amatör kümede aşkla gezmeyi"**

*

**Eskişehir- Vefa maçlarını görseniz
Vefalı olurduunuz Eskişehir'e karşı
Nerde vefa, Eskişehir düşüyor
Ellerim donuyor, alkış üşüyor..."**

*

Evet, kentlerin şairi olduğu gibi, şairlerin de kentleri vardır.